

Durmuş Hocaoğlu

Ne “Sâf/Öz Millet” Vardır, ne de, “Sâf/Öz Dil”; Türkler ve Türkçe de Dâhil

Yeniçağ, “Analiz”, 25 Temmuz 2008, Cuma., s.06
“Analiz” Sıra No: 679; 2008-070; Temmuz-09

YENİÇAĞ

NOT: I: Bu yazının son cümlesi olan “*Türk milliyetçilerinin yirminci asrın başlarında kalmış, tarihî ömrünü doldurmuş, ırkçılık bakıyyesi bu çocukluk hastalığından artık kurtulma vakti çoktan geldi, geçiyor bile*” ifâdesi Yeniçağ’ın matbû metninden çıkarılmıştır. II: Bu metnin sonundaki Bâbil Kulesi resmi ve yanındaki yazı sonradan eklenmiştir — D.H.

Bugünkü yazımı da, bir evvelkinin devâmı olarak, aynı saygıdeğer okuyucumun mektubuna tahsîs edeceğim. İlk yazım üzerine gönderdiği ikinci mektubunda, adını yazmanın bir mahzur teşkil etmediğini bildiren, emekli öğretmen, amatör gazeteci, Iğdır’lı Sayın Akay Aktaş, “*Yazım kısa olduğu için tarihi derinliklere girmemiştım. Yoksa şüphesiz ben de dilimizin yabancı kültürlerin etkisi altına çok öncelerden girdiğini az çok biliyorum. Ve Türkçe öztürkçe konuşacağız diye ortaya atılan abuk sabuk kelimeleri de hiç onaylamadım. Bütün varken tüm demek, sesli varken ünlü demek bana hep tuhaf ve itici gelmiştir. Hele olası, olanak, dinlence gibi kelimeler kulağımı tırmalamıştır. Ben e-postamda 1980 sonrası ablukayı özellikle verdim. Zira iletişim, TV yayınları o tarihten sonra arttı. Ve dışı açılmak adına milli değerlerimiz, kaynaklarımız hırpalandı. Bu durum AKP döneminde ise daha bir hızlandı*” diyerek başladığı bu ikinci mektubuna, Iğdır’da neşrolunan *Işık* gazetesinde, 21 Temmuz Pazartesi günü kalem aldığı bir yazısını da eklemiş; alâkasına ve nezâketine teşekkür ederim.

Bu kadar samimî ve nâzik bir mektup yazan Sayın Aktaş’ın kırılması beni fevkalâde müteessîr eder, ümîd ederim ki bir sûi tefehhüm olmaz; ama, maalesef, yukarıdaki kısa iktibasta olduğu gibi, hayli doğru tesbitler de ihtivâ eden bu mektup, bütün olarak ele alındığında, temel mantaliteye taallûk eden mes’elelerde yine tashîhe muhtaç ciddî hatâlar ile mâlûl bulunuyor. Yine maalesef ki, bu mühim mevzûları burada uzun uzadıya tafsîle girişemeyeceğim; onun yerine, şimdilik, daha henüz yeni yayınlanan ve ankarîbüzzaman siteme yerleştireceğim akademik bir makalemi tavsiye edecek[1] ve çok kısaca ihtisar edeceğim.

İmdi, mühim bir örnek olarak, meselâ, Sayın Aktaş - inşaallah yanlış anlamışımıdır – “Öz Türkçe” taraftarı; işte bu vahîm bir hatâ – hattâ, “hatâ”dan (*error*) daha fazlası bile, bir “yanlışlık” (*fault*) -; çünkü Arz üzerinde “öz dil” diye bir dil hiç olmamıştır; bu, külliye boş bir hayâldir; bir kere en umûmî manâda “dil”in – yâni “lisan”ın - nasıl ortaya çıktığı meçhûl; Hz. Âdem kıssasından ilham alınarak peşine düşülen “Âdem Dili”nden (*Lingua Adamica*) hiçbir netîce istihraç edilememiş ve artık vazgeçilmiştir. Ahd-i Atîk’e istinâden ortaya atılan “Dillerin Karışması” (*Confusio Linguarum*) [2] ise ap-açık fantastik bir masaldan başkası değildir; tıpkı, Yahûdî teologu Kabalacı Abraham ben Samuel Abulafia’nın (1240-1291), İbrânî dilinin insanlığın ilk dili, yâni *Lingua*

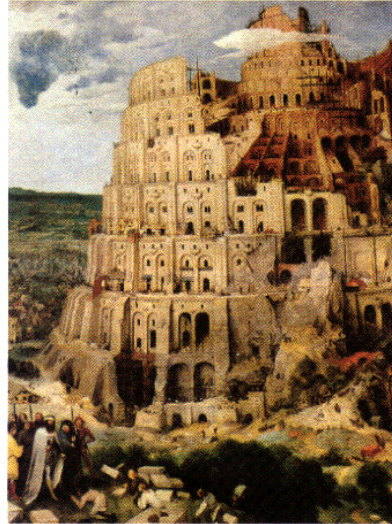
Adamica olduğu veya en azından potansiyel olarak, olabileceği şeklindeki iddiası gibi. Darwinci antropolojinin en zayıf tarafı da kezâ aynıdır: “Konuşamayan ve düşünemeyen insan-öncesi hayvan”dan “konuşan ve düşünen insan”a geçişi açıklayamamak bu teorinin çökmesi için tek başına yeterlidir.

İkinci olarak, “saf ve öz bir dil” olması için “sâf ve öz bir cemiyet” şarttır ve bu da muhâldir; evvelen çok iyice bilinmelidir ki, ırk ve millet aynı şey değildir ve sâniyen ne sâf bir ırk vardır ve ne de sâf bir millet; bu, imkân hâricidir; Haldûn’un ifâdesiyle, “*sarih nesep, sadece göllerdeki vahşi Araplarda ve onlar hükümündeki toplumlarda bulunur*”[3]; o bile bulunmaz; zinhar – Haldûn’un maksadı, soy saflığının, medeniyete uzaklıkla olan bağlantısına vurgu yapmaktır-. Milletler de hâkezâ: Sâf millet diye birşey yoktur; ne sâf Türk vardır, ne sâf Arap v.s. Beri yandan, “millet”, “genetik” değil, “tarihî ve kültürel” bir varlıktır ve ilk teşekkülün nasıl başladığı meçhûldür, muhtemelen de ilelebed meçhûl kalacaktır. Milletler tarihte bilinmeyen bir şekilde doğar ve evrilerek ilerler; kan alır, kan verir, kültürleri etkiler ve etkilenir, hısımlıklar, akrabalıklar kurar ve olgunlaşır, sonra yaşlanır ve sonra da fevt olur. İmdi “sâf/öz millet” olmayınca “sâf/öz dil” de olmayacaktır; Humboldt’un belirttiği gibi, “*Milletler, nasıl meydana getirdiklerini bilmedikleri dillerini konuşurlar*”. Ve tabiatıyla Türkler de bir istisnâ teşkil etmezler; “Sâf/Öz Türk” olmadığı için “Sâf/Öz Türkçe” diye birşey de yoktur.

**

Türk milliyetçilerinin yirminci asrın başlarında kalmış, tarihî ömrünü doldurmuş, ırkçılık bakıyyesi bu çocukluk hastalığından artık kurtulma vakti çoktan geldi, geçiyor bile.

VE bütün dünyanın dili bir, ve sözü birdi. ²Ve vaki oldu ki, şarkta göçtüklere zaman, Şinar diyarında bir ova buldular; ve orada oturdular. ³Ve birbirlerine dediler: Gelin, kerpiç yapalım, ve onları iyice pişirelim. Ve onların taş yerine kerpiçleri, ve harç yerine ziftleri vardı. ⁴Ve dediler: Bütün yeryüzü üzerine dağılmıyalım diye, gelin, kendimize bir şehir ve başı göklere erişecek bir kule bina edelim, ve kendimize bir nam yapalım. ⁵Ve âdem oğullarının yapmakta oldukları şehri ve kuleyi görmek için RAB indi. ⁶Ve RAB dedi: İşte, bir kavmdırlar, ve onların hepsinin bir dili var; ve yapmağa başladıkları şey budur; ve şimdi yapmağa niyet ettiklerinden hiç bir şey onlara men edilmeyecektir. ⁷Gelin, inelim, ve birbirinin dilini anlamasınlar diye, onların dilini orada karıştıralım. ⁸Ve RAB onları bütün yeryüzü üzerine oradan dağıttı; ve şehri bina etmeği bıraktılar. ⁹Bundan dolayı onun adına Babil denildi; çünkü RAB bütün dünyanın dilini orada karıştırdı; ve RAB onları bütün yeryüzü üzerine oradan dağıttı.

[1] Hocaoğlu, Durmuş., “Dil Üzerine Notlar: İnsan’ın ve Dil’in Sıfır Noktası; İnsan, Dil ve Cemiyet ve bir Tipoloji Olarak Aveyron’lu Victor”, *Süleyman Demirel Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi.*, ISSN 1300-9435., 2005, Sayı: 13, ss.5-36; [2] *Tevrât-ı Şerif, yâhut Eski Ahit Kitabı: Tekvîn, Bab: 11*; [3] İbn Haldûn., *Mukaddime.*, II.IX., Hazırlayan: Süleyman Uludağ., Dergâh Yayınları., İstanbul, C: I: İkinci Baskı: Mayıs 1988, s.432 v.dv